

icke plan utan höjde sig i ganska brant sluttning. Något tak över denna smala gång fanns icke.

Medan de ännu befunno sig i denna trånga passage, hörde Ville ett egendomligt, snörvlande ljud, som i den trånga remnan lät som vrålandet av något okänt vild-djur.

— Vad i all världen är detta? frågade han sin ledsagare,

Kniven skrattade.

— Det är Kalle Tång som snarkar. När han inte har något att göra eller någon håller honom sällskap, så sover han alltid, och när han sover snarkar han.

Nu gjorde remnan en skarp böjning åt vänster och med detsamma upphörde sluttningen och golvet blev plant. Ville fann att de nu befunno sig i en annan remna, som var betydligt bredare än den sluttande gången och tyckes gå parallellt med den stora remnan. Långt borta smalnade den dock betydligt och stängdes av en bergvägg. Även denna remna saknade tak, men över den bortre, smalare delen av den hade lagts trädstockar och över dem ris och torv, varigenom denna del förvandlades till en grotta, som lämnade gott skydd emot väderlekens växlingar.

— Som du ser, Ville, sade Kniven, är detta slott lätt att försvara. Kalle och du och jag skulle gott kunna hålla stånd en rundlig tid emot länsmanen och allt hans anhang. Ofvanifrån kan ingen komma hit, ty bergets övre del är så gott som otillgängligt och i den smala, branta gången vill jag inte råda någon att passera, om handfast karlar passa på i kröken.

Ja, Ville måste medgiva att han hade rätt.